Akbaba

Mısır — Haydi, Kıbrıs'ı sana verdim!

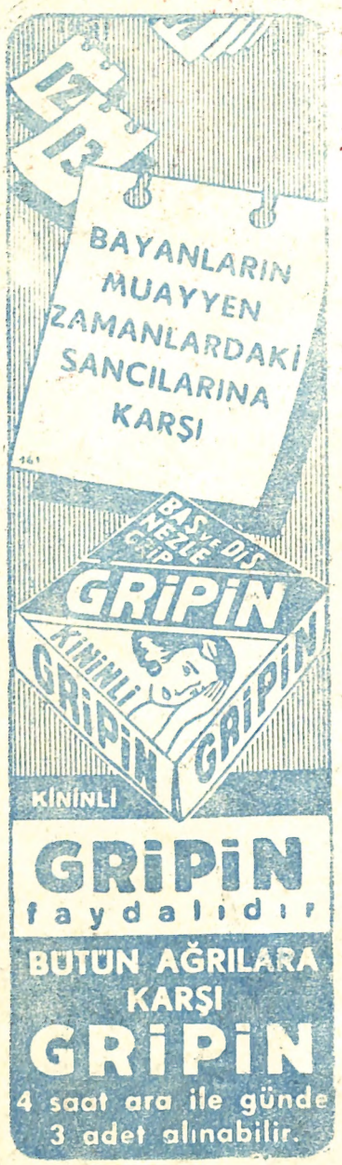
BAYANLARIN
MUAYYEN
ZAMANLARDAKİ
SANCILARINA
KARŞI
BAŞ VE DİŞ NEZLE GRİP
GRİPİN
KİNİNLİ GRİPİN
KİNİNLİ
GRİPİN
faydalıdır
BÜTÜN AĞRILARA
KARŞI
GRİPİN
4 saat ara ile günde
3 adet alınabilir.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Klodfarer caddesi No. 8-10
Belediye — İSTANBUL
Telefon: 21811

Garajlı ve Otomobilli
VİLLÂ
SİZİN OLABİLİR!
EMNİYET SANDIĞI
150 Liralık Hesap açtırmayı unutmayınız.
EMNİYET SANDIĞI

GÖZEN
KREMLERİ
GENÇLEŞTİRİR ve GÜZELLEŞTİRİR.

Etibank, T. Ticaret ve İş Bankalarile Millî Reasürans Şti. nin kurduğu

Ankara Sigorta Şti

Hayatını, Malını Düşünenlerin sığınağıdır
İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ
Galata — Bankalar Cd- No. 80
ANKARA SİGORTA HANI
TELEFON :
Müdür : 42664
Santral : 47580
Telgraf :
Antas — İSTANBUL

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Grafika
Çocuklarınız oynuyor...
enerji sarfediyorlar
Onlara, kalorisi ve A, D vitamini bol
SANA yediriniz!
Sana
Kahvaltılık margarini.
Sana
NEBATI MARGARİN
S.114.a
LEVER İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

SAYI: 114 — CİLT: 5 — 20 MAYIS 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Siyaset

Pek ciddî günlük gazetelerimiz artık politikanın pabuçlarını eline verip, saygısız misafiri sütunlarından, sayfalarından yolcu ettiler:

— Haydi uğurlar olsun... Dört sene sonra yine buyur inşallah!..

Şimdi onun yerinde sedef dişli sinema yıldızları gülüyor, Bikini mayolu moda kızları kırıtıyor ve güzellik kraliçeleri süzülüyor...

Ooooh, gel keyfim gel!

Hani, iftar sofrasında ilk önce ortaya patlıcanlı kebap gelmiş. Arkasından patlıcan karnıyarık. Sonra, patlıcan kızartması yoğurtlu. Daha sonra patlıcan dolması ve arada patlıcan salatası:

Öfkesinden patlıcan gibi moraran Nasreddin Hoca hizmetçiye seslenmiş:

— Aman evlâdım, patlıcansız bir su!..

Hani, şu son bir kaç ay içinde biz de o hale gelmiştik:

— Aman politikasız bir gazete!..

Neyse, pek sayın basınımız, okuyucular feryat etmeden imdada yetiştiler!

Ama, tıpkı:

— Ben ağlaya ağlaya da gelin olurum!

Diyen köylü kız gibi, biz de politikadan şikâyet ede ede yine biraz politika yapacağız:

Efendim, padişahın pek sevgili bir atı varmış. Hükümdar ferman etmiş bir gün:

— Kim ki bana atın öldü derse kellesini uçurturum!..

Aksilik bu ya, aradan üç beş gün geçmeden at ölmez mi?..

Saray erkânı korkudan tir tir titreşiyor. Kim cesaret edip de söyliyecek şimdi?..

Baş kethüda:

— Siz merak etmeyin, der, ben arzederim.

Ve huzura çıkarak etek öpüp el bağladıktan sonra söze başlar:

— Efendimiz, sizin o ceylân bakışlı, rüzgâr uçuşlu, ince belli, altın telli atınız yok mu? Ona bir hal oldu: Ne yiyor, ne içiyor, ne yürüyor, ne kişniyor, ne eşiniyor, ne nefes alıyor...

Padişah, sabırsızlıkla ağanın sözünü keser:

— Bre ne lâfı uzatırsın be adam?.. Şuna kısaca öldü desene!..

Kethüda, hükümdarı tekrar etekliyerek:

— Onu söylemek benim haddim değil efendim, der, siz söylediniz!..

Kulağınıza bir şey fısıldayım mı?.. Seçimlerden s[illegible] bazı partiler padişahın bu sevgili atına dönmediler mi?.. Ne yiyorlar, ne içiyorlar, ne kımıldanıyorlar, hattâ ne nefes alıyorlar... Acaba ne oldu bunlara dersiniz?

Benim dilim varmıyor, lûtfen siz söy[illegible]!

AKBABA

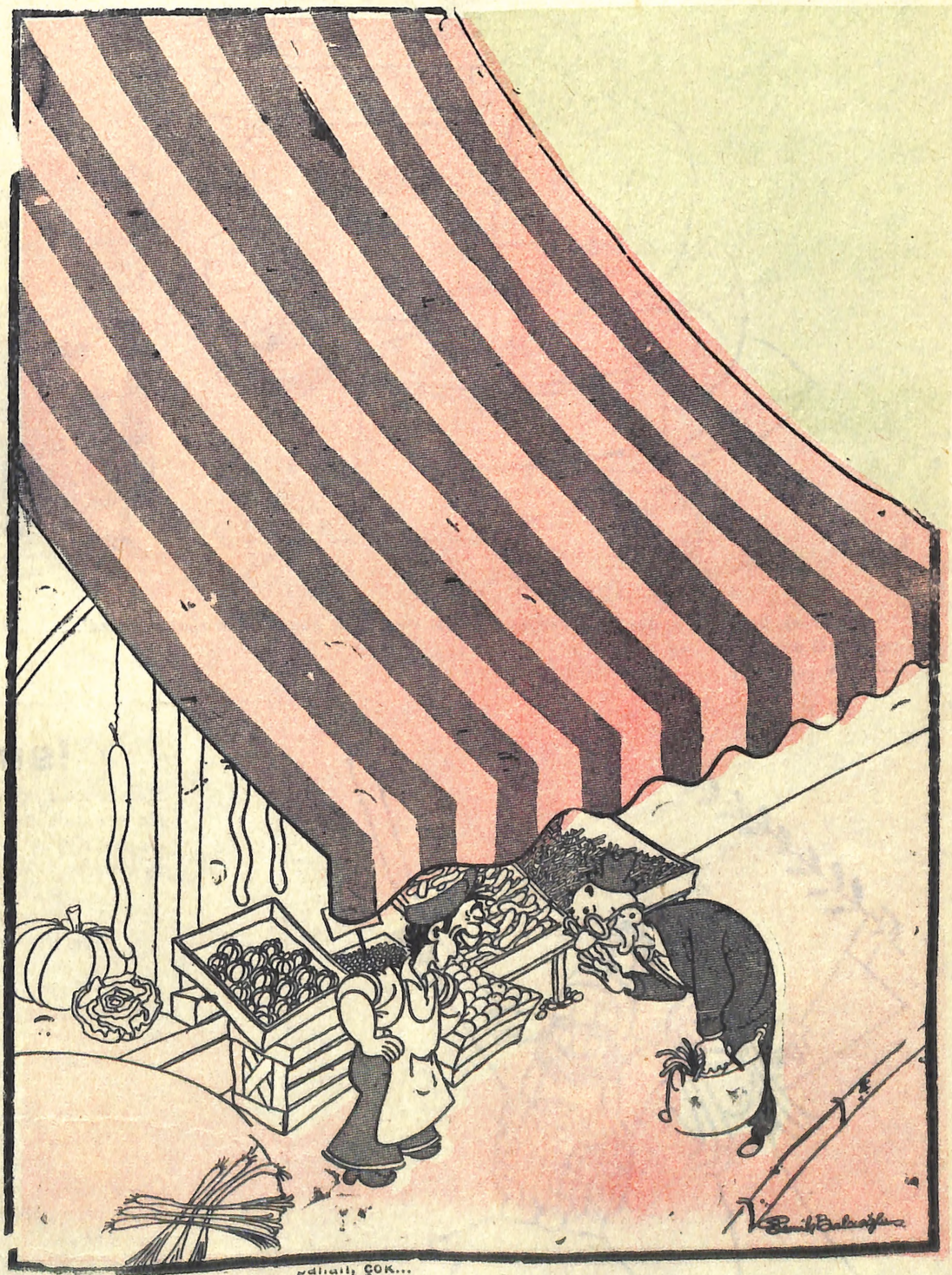

— Seçim ağzı kullanma moruk... Millet boş verdi bu lâflara!..
(Semih Balcıoğlu)

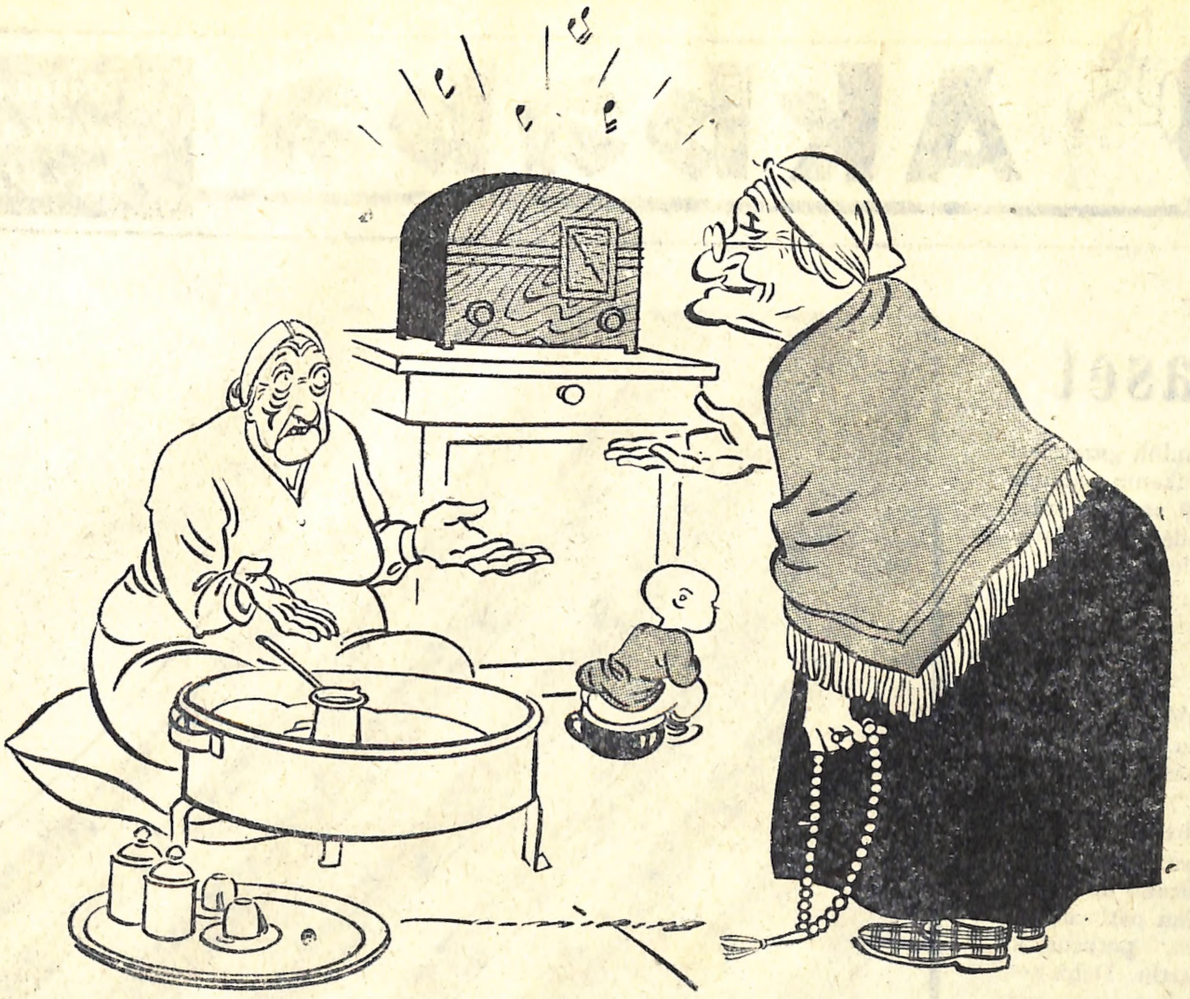

— Geçen ay, üstünüze şifalar bizim radyoya bir hal oldu. Geçe gündüz hep nutuk söyledi...
— Şimdi nasıl?.
— Çok şükür iyi... Artık şarkılara başladı!..

(Necmi Rıza)

YAZISIZ!..

(Ferruh Doğan)

Isıran İt

Kazık yedik, çok uğradık ihmâle,
En sonunda düştük işte bu hâle.
Baştan düşün, bakma sorgu suâle,
İşin varsa etme dosta havâle,

Ensen kalın olur görsen işini,
Gösterir mi ısıran it dişini?

★

Bir dert var ki içerimde yaradır,
Söylenemez, alnımızda karadır,
Nutuk diye attıkları nâradır,
İşin aslı anam babam paradır,

Paran varsa bırakmazlar peşini,
Gösterir mi ısıran it dişini?

★

Önem kürke, sen temiz tut üstünü
Nasıl olsa yapacaklar büstünü.
Ayırt et ki düşmanını dostunu,
Dost bildiğin yüzüverir postunu,

Zayıf isen dostun serer leşini
Gösterir mi, ısıran it dişini?

★

Kaşınamaz tırnağı yok uyuzun,
Deme böyle, manikürler pek uzun.
Ne dini var, ne imanı domuzun,
İstiyorsan, sen olmasın boynuzun,

Kavun gibi koklayıp seç eşini,
Gösterir mi ısıran it dişini?

KERVANCI

KRAL FARUK'un GİZLİ HATIRALARI

— 3 —

3 Muharram 1338

Ban yadi yaş bir sujuk... Bir kız var ismi Fettane... Ayni malek. Hâzâ Cilva...

— Fattane!

— Neam saydi.

— Saninlan evjilik uynayalım...

— Lâ vallâ...

Baktım razı olmayajak. Aldım kujakta, gül femine bir ipakli mendil, yellah ormana. Uşgun uş geja Fettane yedi, ye di, yedi, ban bittim, Fattane meaşallah dıp diri.

Ban sarayda mafiş... Butun

saray allak bullak. Taharriyat maharriyat, nihayetünnihaye. ban ma'a Fattane, alâ Fattane, fevkal _ Fattane, tahtel Fattane, sarmaş dulaş, al takkâ var külâh, ensalandik!

Sarayda varınja, har kes avâz avâz:

— Mujda!.. Mujda!..

Davul, zurna, tramfeta, buru şaldi, hap sıralar, meş'aleler yandi.

Saray Nazırına surdum:

— Ne var Ahî?

Nazır soylâdi:

— Allah umurlar versin afan dimiz siz isbat ettiniz tas tamam bir erkâk... Siza mükâfat beş kari verilejek...

Fattane, benim hatıratımda birinzi kari. İlk muvaffakiyyet.. Fattane şok comert, ba'dema karidan banim tali' şok aşik...

İMTİHAN

16 Şavvâl 1339

On uşuncü yaş sana-i ravriyam, bu geja tas'it adildi. Mu rabbiyam madmu'azel Fathiya:

— Ya Faruk! Bu geja, sani imtihana şekejek, dadi.

— Ne imtihan Fathiya? dedim.

— On uşuncü yaş, dadi.

Jevap vardim:

— San bani kaşınjı imtihana şektin?

— Şimdi diplumâ alajak, dadi.

Banim murabbiya... Fathiya!...

Aman ya Rab!.. Bani ta'lim tarbiya işin saraya calbedildi. Şok az müsta'mel velâkin şok mâhir bir daktilû... Şok bejerikli...

Fathiyayı her geja, kapu delikten dikîz ettim.

Fathiya imtihan etti. Diplu ma vardi:

İlm-i fıstık, tam numara.

Dalikten tarassut, baş numara.

El-cimnastik vel-tempu, fev kal'âde. El-aşna fışna, harikul'âde.

El-vantuz, uş yıldız.

Ba'del - imtihan ziyafat varildi. Dahiliye nâzıri bır nutuk şekti:

— Faruk tahsîl, tarbiya ve ta'lim tamam... Ettemam-ı fil-

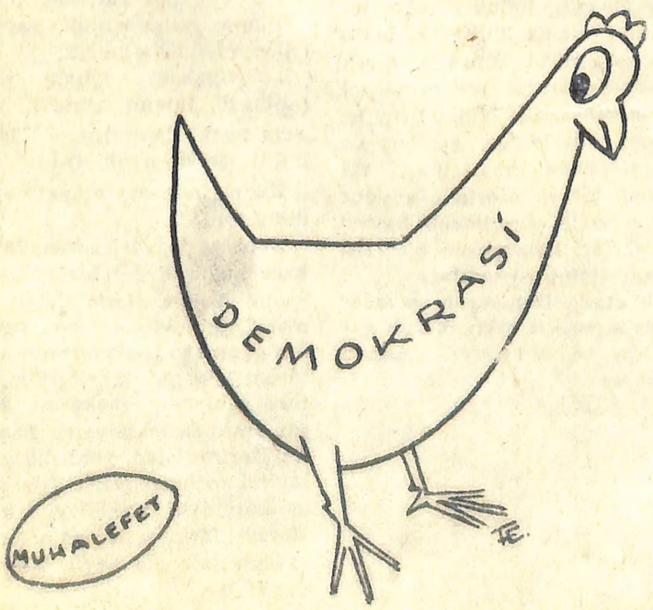

YAZISIZI..

((Ferruh Doğan)

— Yaz geldi!..

— Takvime mi baktın?..

— Hayır, sakanın suratına baktım!.. (Orhan Enez)

fıstık, atlas şilta, yurgan maa yastık. Faruk, ba'dema bilâ izin, lâ sorgu velâ sual, cumle kapudan girejek.

Butun kapılar aşık!..

YEMEK TA'RİFASİ

11 Zilhicce 1340

Sarayda şok kapi var. Ban har kapidan girdi şıkti, girdi şıkti, velâkin şok fazla iş, banda takat mâfiş... Serian tabîb geldi. Muayena, muayena... Tabîb soylâdî:

— Şok fazla za'fiyet... Vallah-il-azîm va billâh-il-kârîm san geberejek... Ban da şafak atti. Tabîb bir reşetâ, bir de taam tarifasi vardi:

— Her sabah beş kaşik ma'cûn... Ustüne bir gurgüm reşel yiyejek.

— Avat.

— Bil'âhara bir kuva deve sutü işejecek.

— Ayva!..

— Sonra beş kavanoz yağ...

— Neam.

Ban ta'rifa ve reşeta yaptı. Şiştikca şişti, şiştikca şişti... maazallah... gûbek azîm, salon lar sagîr geldi.

İFTAR

Yevm-i cum'a

Şehr-i Remezan

Fi Kahira

Banim sınnim un dört... Bir akşam Tâhir Bâşâ iftara da'vet eyledi. İcabet attim. İftar sufrasi lebâleb işki, likûr, viski... Tâhir Bâşâ sual etti.

— İftara ne kadar var?

— Baş saat.

Harbiya nazıri Abdüssamed emir vardi:

— Tofcular endaht etsin! toflar infilâk edejek. Atış sarbast... Haydi ilân-ı harb... Kadehler, kâseler kalktı.

— Şarafe!..

— Şarafe!..

Hurma rakî, muz likûr, şar'ab... Aman yarab!.. iştikca uştik. Eymen tarafta uş mahbûbe, eyser cânibde baş gılman... Bu tün da'vetlilar uruş bozduk. İnce sâz...

— Yâa lelli...

— Madâad!..

— Dahilek fıldır fıs!..

Sahura kadar yadik, iştik, kândimizdan geştik.

İDARE-İ MASLAHAT

3 Zilka'de 1939

Ban un yadi yaş... Bir geja Zeynel-âbidîn bâşâ geldi.

— Afandimiz, dadi, meaşallah banım kadar oldunuz.

— Avat bâşâ..

— Er-rahate fil - rezâlet velev kâne diz boyu...

— Avat...

— Bır az da davlat işlerilan meşgul olsanız...

Şâresiz kabul attim. O geja davlet işlarindan başladık. Bâşâ, ilk dars idare-i maslahat, dadi.

— Bır kral da'vet verejek, susyetâ olajak, ayakta ve yatakta dans yafajak, kumar oynayajak...

— Kabûl..

— Al şu zâr... haydi başla... ilk dars zar tâlimi!

Bâşâ, bana avvela berbût, be garâ, sunra bıriş, cumle kumar ta'lim aylad...

— Şimdi san de idare-i meslahât temm! dadi.

(Devamı var)

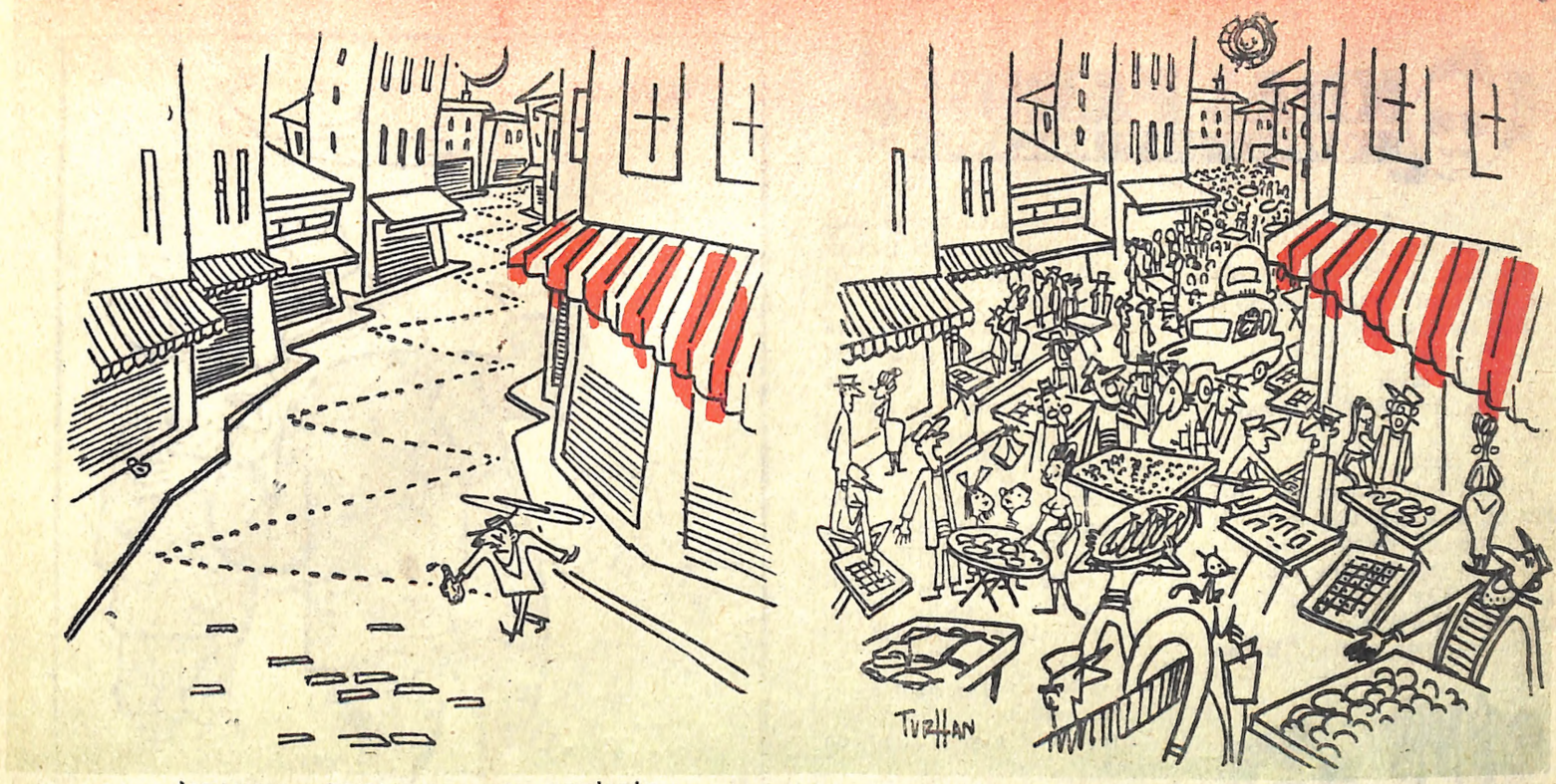

İSTANBUL SOKAKLARI HEM GENİŞTİR... HEM DARDIR!.. (Turhan Selçuk)

Spor ve Gençlik Bayramı

ON dokuz Mayıs Spor ve Gençlik Bayramı, şehrimizde, şimdiye kadar görülmemiş neşe içinde kutlanmıştır. Sabahın erken saatinden itibaren sokakları, gebe kadınlarla, gebe olmayan kadınlar ve henüz cinsiyet ameliyatı geçirmemiş erkekler tıklım tıklım doldurmuş, bu kalabalığın arasında boş kalan yerlere de sabi sübyan sıkışmıştı.

Geçit resmine katılan spor takımları içinde Halk Partisi takımı bilhassa göze batıyordu. Henüz takım taklavatı toplamamış olan Halk Partililer takımı, önlerindeki bandonun çaldığı bozum havalına ayak uydurarak, şehri baştan başa dolaştıktan sonra, sabık İnönü gezisi, yani şimdiki Taksim Gezisine gelerek, heykelsiz kaideye birer damla saygı yaşı bıraktıktan sonra, Mithat Paşa stadyomunda gösteriler yaptılar. Spor gösterilerinde büyük başarılar elde eden Halk Partililer beş dakika nefes verme ve su koyverme molasından sonra, yeni uzun atlama rekorları kırarak bandonun çaldığı sepet havasına uygun göbek havası ile alkışlar arasında uğurlandılar.

Önce yavru kurtlar sahayı doldurmuştu. Arkadan Demokrat ve Halk Partili baba kurtlar akını başladı. Baba kurtların oymak beyi İnönü Bey en fazla korkulanlar arasında idi.

Demokrat Partili gençler, hep bir örnek spor kıyafetlerile sahaya çıktılar. Halk Partililer, hep bir ağızdan:

— Biz demokrasi değil, su isteriz... Evvelâ su, sonra demokrasi!.. diye bağırınca, Demokratların Oymak beyi Adnan Menderes, halkı demokratik eğlencelerle susturmak için, arkasındaki borazanlara:

— Çalın!.. diye emir verdi.

Borazan takımı hepsi bir ağızdan, fakat başka başka makamlardan şu izci marşını çalmağa başladılar:

Tam tiri tittam, tam tiri tam
Tam tiri tam tiri tam...
Tiri tiri tam tiri, tam tiri tam,
Tam tiri tittam, tam tiri tam..

Fena halde sinirlenen İnönü, Adnan Menderes'e karşılık olmak üzere:

— Tekzip ederim, dediklerinin hiç birinin aslı yoktur. Hiç bir şey tam değil, hepsi eksiktir!.. dedi, o da kendi zurnacı ve tefçilerine,

— Siz de çalın... Demokrasi var!.. deyu emir verdi. Borazan başı Şemsettin Günaltay'ın işaretile, bir kıyamettir koptu, kendileri çalıp, kendileri oynamağa başladılar:

Tam değil, tam değil, tam değil tam
Düttürü düttürü düttürü düt.

Partili gençlerin bu trampeteli, borulu, zurnalı, tefli, davullu henga) sırasında, halk susuzluğunu unutmuş, kendinden geçmişti. Duvarlarda «Demokrasi, halka ne istediğini unuttur maktır» diye dövizler görüldü.

Son seçimden evvel «Memlekete erkek bir idare getirdik» diyen Demokrat Parti takımı, modern spor kıyafeti olan iki parçalı bikini mayo ve kıllı göğüslerile sahaya çıkmışlardı. Buna karşılık Halkçılar, muhalefet olsun diye, millî spor kıyafeti olarak seçtikleri, paçaları bağlı uzun donlar ve kırk yamalı Hazreti Ömer hırkalarından giymişlerdi. Uzun donların arkalarında da partinin altı oklu damgaları vurulmuştu.

,Halk Partili gençlerden Şemsettin Günaltay, yine Halkçı gençlerden İnönü beyin elinden tutarak, sahanın ortasındaki direğe çıkardı. İnönü direğin tepesinde amuda kalkarak, halkı heyecana verdi. Sonra iki direk arasında gerilmiş ip üzerine, şallarına bürünmüş Nihat Erim'le, sünnet entarisi ve şapkası ile Kasım Gülek tırmandılar. İki canbaz bir ip üzerinde «uydur uydur söyle ebegümeci» havası ile, gözleri kamaştıran bir Ali Cengiz oyunu oynadılar.

Bu arada Demokrat gençler de daha baskın çıkmak için gösterilere başlamışlardı. Adnan Menderes:

— Dikkat!., diye bağırdı. Demokrat gençler put kesildiler ve bir anda sus pus oldular. Menderes komut verdi:

— Bir ki üç dört, bir ki üç dört...

Rap, rap, rappp...

İktidarın bu dört senelik parolasına, Halkçılar «palavra...» diye karşılık verdiler. Menderes gürledi:

— Takım, dur!..

Zınnkk!..

— Bacaklar yana açılırken, gövde öne bükülecceeek!..

Bu sırada Refik Koraltan'ın sırasından şiddetli bir yırtılma sesi ile duvarlar sarsıldı.

— Perende aaaat!..

Demokrat gençler havada fırıl fırıl dönerlerken, İnönü Bey de gayrete gelmiş, kendi takımına bağırmıştı:

— Yerinde saaaay!..

Pat küt, pat küt, pat küt...

İnönü, bozgunculuk yapmak isteyen Nihad'a çıkıştı:

— Nihaaaat, oğlum, şalını toplaaa!.. Bugün Atatürk Samsuna ayak basmıştı!.. Hüseyin Cahit sen de ayak uydur!

Bu yerinde say numarası çok alkış topladı.

Spor gösterileri sırasında başkaca kayda değer bir hâdise olmadı. Yalnız, Nafia Vekili Kemal Zeytinoğlu, bir cep fenerinin yanmağa başlamasının açılış töreni için nutuk çekerken, hemen cebinden makasını, kaşla göz arasında çıkarıveren Fahrettin Kerim üstad, yanlışlıkla, İstanbul mebusu Nazlı Tılabar'ın şapkasındaki kordelayı kesti. Borazanların tatlı nağmeleri arasında, ala ala heyle takımlar dağıldılar.

Tam tir tam tam, tam tiri tam
Tamdır tamdır tamdır tam...

Olaylar Alaylar

CİNAYET VAR!...

İnsan yalnız, zehirle, bıçak, tabanca ile öldürülmez. Okumak için bir günümüzü alan bir roman, bize bir fazlalık vermemiş, bir yenilik katmamışsa, bir günümüzü öldürmüş demektir. Tiyatro da böyle... Şimdi Küçük Sahnede «Cinayet Var!...» isimli bir piyes oynuyor. Piyesi seyrettikten sonra, cinayetin olduğuna, siz de inanırsınız.

Şöyle kısadan bir hesap ya-

palım. Bu piyes iki ay oynasa, her gece beş yüz kişi seyretse, her temsil üçer saatten dokuz bin saat eder. Yani bu piyesi seyredenlerin dokuz bin saatlik ömürlerine kasdedilmiştir. Bu da ortalama iki insan ömrü eder.

Ne kadar tuhaf... Küçük Sahnede, on aktör, her gece, göz göre göre iki insanı öldürüyorlar, üstelik bir de «Cinayet var» diye plân ediyorlar da, kimsenin aldırdığı bile yok.

OLMAZ, OLMAZ

İstanbul Belediyesi, İpek ve Melek sinemalarını mahkeme kararı ile aldıktan sonra, şimdi de Sümer sinemasının kiracılarını mahkemeye verdi.

— Bu sinema konservatuvar olur mu, olmaz mı?

Şahit de şu cevabı vermiş:

— Bu sinema konservatuvar olamaz. Meselâ burası da mahkeme olamaz ama olmuş. Hocanın biri abdestsiz namaz olmaz, deyince, bektaşi, ben kıldım oldu, demiş.

Şahit haklıdır. Postahanede mahkeme olur mu, olur. Tepebaşı salaşında tiyatro olur mu, olur. Ayda iki yüz liraya beş nüfuslu aile yaşar mı, yaşar... Düşünün ki, Hüseyin Cahit bile Atatürk'ün inkılâplarını savunuyor.

Olmaz olmaz, deme, olmaz, olmaz...

LÛGAT PARALADI

Her çağın kendine göre lûgat parçalayanları bulunuyor. Geçen gün Kadıköy vapurunda, nutuk çeker gibi konuştuğu için, zorla beni de kulak misafiri yapan bir allâme, yanındakine şöyle diyordu:

— Nokta-i nazariyatıma göre, memlekette ahlâk normaliyeti diye bir şey kalmadı. Çocuk ruhiyyatı psikolojisi gayri normal... İnsan hini hacetinde kız çocuğunu sokağa çıkaramıyor. Bu ne lâkaytsızlık birader.

— Türkçe değil mi, uydur uydur söyle, diyeceğiz!

Arkadaşı daha baskın çıktı:

— Siz muhalifler, hep böyle cetvel kalem konuşursunuz. Ben pekâlâ, familyamla, tahtı nezaretim altında her yere gidiyorum.

Demek ki, türkçeyi bozan yalnız muharrirler değil. Artık vatandaşlarımız da kalem erbabına yardım ediyor. Bu gidişle galiba dilimiz de arabcaya dönecek:

CİRİT OYUNU

Gazetemizi makineye verirken aldığımız bir habere göre, yedi sene evvel, beş milyon lira sarfile, duvarları çatıya kadar

örtüldükten sonra, yarıda kalan opera binasının, şehri güzelleştirmek için, kendi haline, yosun tutmağa bırakıldığı bilinmekte idi. Aldığımız son habere göre, bu yarı kalmış binada, Fahrettin Kerim Gökay'ın hakemliği altında şeytanlar top, inlerle cinler de cirit oynamağa başlamışlardır.

SUDAN MUHALEFET

Seçimden evvel Demokrat Partili propagandacılar, çeşmeler yaptık, su borularını yamadık, su getirdik, su yollarını açtık, diye su üstünde kaside okurlarken, hemen seçimin ertesi günü İstanbul susuzluktan kıvrandı. İstanbul sularının tekzibine uğrayan Demokrat Parti, yaptığı tahkikatta, terkos'un Halk Partisine kayıtlı olduğu için, musluklardan muhalefete geçerek, tıssladığını öğrenmiş ve gelecek seçimlerde terkosu, Demokrat Parti listesinde müstakil aday göstererek tavlamağa karar vermiştir.

DOĞRU LÂF

Falih Rıfkı Atay'a bir gazeteci:

— Mesleğinizin en zor tarafı nedir? diye sormuş. Üstadın verdiği cevabı gazeteden okuyalım:

— Bu mesleğin en zor tarafı Türkiyede gazeteci olmaktır.

Ne doğru lâf... Yalnız bir nokta var, üstad bu doğru lâfı edebilmek için, acaba niçin seçimi kaybedeceği güne kadar bekledi? Anlaşılan Partili yazarlara doğru lâf ettirebilmek için, ya altlarından sandalyeyi, ya ellerinden kalemi alacaksınız.

RESMİ RAPOR: TELEFON İDARESİNDEN

İdaremizin son bir yıllık çalışmaları eski yıllara göre çok başarılı geçmiştir. Bir yıl içinde, yeniden telefona kavuşan iki bin üç yüz abonemizin sinirleri bozulmuş, Ankara ile görüşmek isterken çıldırma alâmetleri gösteren beş bin abonemizin, idaremiz tarafından bir yardım olmak üzere telefonları geri alınmış, telefonda çevirdikleri nu-

marada istediklerinin yerine başka şahıslar çıkmak suretile vatandaşların birbirlerile tanışmaları sağlanmış, gayretli çalışmalarımız sonunda akıl doktorlarının müşterileri arttırılmış ve sinir ilâçları sarfiyatı çoğalmış, bütün bu arada her nasılsa, elimizde olmayan bir yanlışlıkla bir abonemiz telefon numarasını çevirir çevirmez, karşısında istediği şahsı bulunca, sevincinden kalp durması ile öbür dünyaya İdaremizin elçisi olarak gönderilmiştir.

— Yaşından utanmıyor musun?
— Ne yapayım küçük hanım, benim gençliğimde otobüs yoktu ki...

— Ule, bizim mebus oruç yiyo be...
— Elbet yir, seçimler bitti gayri!..

(Necmi Rıza)

Ramazan Fıkraları

İBNİL EMİN MAHMUT KEMAL'DEN

Üstad İbnil Emin Mahmut Kemal bey, bir Ramazan dostlarını iftara çağırmış. Yemekten sonra teravih namazına durulacağı sırada, davetliler, birer ikişer sıvışmağa başlamışlar. Elini tez tutamadığı için öbürleri gibi sıvışamayan ve en sonunda İbnil Emin ile başbaşa kalan misafirine üstad:

— Yanlış yaptım, demiş, namazı iftardan sonra değil, evvel kılmalıydık!

★

EMİNE BACI'DAN

Çal ilçesinin köylerinden birinde doğan Emine bacı, yetmiş yaşına kadar, komşu köylerden daha uzak hiç bir yere gitmemişti. Bir Raman, tanıdıklarımdan biri ilçeye çağırdı: Çal'ın büyüklüğüne şaşıran Emine bacı, akşam iftar sofrasında:

— Siz Çal'lılar, kaç gün oruç tutarsınız? Diye sordu.

Sofradakiler gülüştüler:

— Kaç gün olacak Emine bacı. Biz de sizin gibi otuz gün tutarız, dediler.

O zaman Emine bacı:

— Siz hiç Allahtan korkmazmısınız? dedi. Biz kırk evli köyde otuz gün oruç tutalım, siz de koca Çal'da otuz gün oruç tutun.. Yakışık alırmı hiç?

— Son moda şapkaları gördün mü?..
— Hayır, dün sokağa çıkmadım!..

Şakalar

SABIR

Asabiye mütehassısı Kenan Tükel'e bir hasta geldi. Kadın daha girer girmez sordu:

— Doktor, bir insanın bütün ömrü sinir içinde geçerse kaç sene yaşar?

Doktor, sakin sakin sordu:

— Kocanız kaç yaşında efendim?

ACABA?

Hamfendi, kızının yaşını kibarca bir usulle açıkladı:

— Daha onyedi bahar gördü yavrucak...

Asûde Zeybekoğlu sordu:

— Üst tarafını baharsız diyarlarda mı geçirdi ömrünün?

ÖTEKİ GELSİN

Film Dostları Derneği, festival jürisine ziyafet veriyordu. Mina Urgan'ın masasına bir kızarmış bütün tavuk geldi. Mina baktı ki tavuğun bir bacağı yok. Hemen garsonu çağırdı:

— Nerde bu tavuğun bir bacağı?

— Tavuk değil o efendim; diye izah etti garson. Horoz. Horoz döğüşünde bir bacağını kaptırmış...

Mina bir an düşündü, sonra:

— Öyleyse, dedi, sen bunu götür de, döğüşü kazanan horozu getir...

Mizahi Hikâye :

Yaşar'ın Paketi

YAŞAR, çocukluk arkadaşımdır. Yüksek öğretmen okulunu bitirdi. On altı yıl, bir yere öğretmen yapacaklar diye bekledi. Yalnız bekletseler yine iyi, bir de üstelik, mecburi hizmetin var, millet seni yedi sene yedirdi içirdi, yedi bin lira ödeyeceksin, diye tuttırdular.

Bir müddet pazarcılık etti, sonra pehlivanlar kahvesinde meydancılık yaptı, yani meslek olarak bilinmeyen ne varsa hepsini yaptı. Yüksek öğretmen okulunun matematik bölümünden çıkan Yaşar'ı on altı sene sonra, Çankırı evkaf Kütüphanesine hafızı kütüp yaptılar. Orada çakıldı kaldı oğlan.

Ne ise, hikâyenin aslı bu değil, asıl hikâyemiz, bir paketin başından geçen maceradır.

Sekiz yıl hafızı kütüplükten sonra Yasar geçenlerde İstanbula geldi. Öpüştük koklaştık. Bir ara,

— Artık evlen be Yaşar, dedim.

— Hükûmet beni hadım etti, nasıl evlenirim? dedi.

— Neye?

— Neye olacak? Aldığım maaşla, ölene kadar evlenemem.

Yazıhaneden konuşa konuşa çıktık.

— Beyoğluna geçelim, bir iki tek atarız.

— İmkânı yok, teyzem bekler evde.

Vapura bindik. Elindeki paketi fileye koydu. Şurdan burdan konuştuk, eski günleri andık. O Kuzguncukta indi. Ben vapurda kaldım. Paketini filede unuttuğunu neden sonra farkettim. Ertesi gün götürürüm, diye yanıma aldım. Böyle zamanda insanın aklı başında kalmıyor ki... Ertesi sabah paketi evde unutmuşum. Daha ertesi gün evdekilere:

— Aman şu paketi sabahleyin unutturmayın, diye sıkı sıkı tenbih ettim.

Ben onlara öyle dememişim, evin tapusunu sakladığınız gibi, Yaşar'ın paketini de öyle bir yere sokuşturun ki, farelerden başkası bulamasın, demişim. Ara, tara yok... Tabii kıyameti kopardım,

— Eğer akşama kadar paketi bulamazsanız evi tahliye edin! dive protesto cektim. Akşam ilk sözüm paketi sormak oldu. Yüzleri gülüvordu:

— Bulduk, dediler.

— Nerde buldunuz? Ne zaman buldunuz?

— Gündüz bütün evi allak bullak ettik, bulamadık. Şimdi sen paltonu çıkarır çıkarmaz bulduk.

— Nerdeymiş?

— Paltonun cebinde.

— E, söyle bakayım, yeni mayomu nasıl buldun?
— Dur, daha bulamadım, arıyorum!..

(Şadi Dinççağ)

Unutmayayım diye paltonun cebine koyduğumu o zaman hatırladım. Ertesi sabah, paketi elimden hiç bırakmadım. Vapurdan inerken paket elimde idi. Dolmuşa bindim, yazıhaneye geldim, paket yok... Bu oğlanın paketinde bir uğursuzluk var. Ya içinde kıymetli bir şey varsa... Hemen Altıncı şubeye telefon ettim:

— Efendim, dolmuşta bir paket unuttum.

— İçinde ne vardı?

— Bilmem.

— Arabanın numarasını?

— Bilmem.

— Şoförü hatırlıyor musunuz?

— Hayır.

Çat diye telefonu kapadılar.

Allah razı olsun, şoför, namuslu delikanlı imiş, paketi semt karakoluna teslim etmiş, oradan bir tezkere ile merkeze göndermişler, merkezden müdiriyete havale edilmiş. Ben on gün sonra paketi, altıncı şubede buldum. «Takside bulunan paket» etiketile koca bir dosya olmus. İçinde ne olduğunu bilmediğimden, paketin ne bana ne de Yaşar'a ait olduğunu isbat edemedim. Bir tanıdık buldum da, ancak imza verip paketi alabildim. Bir şey değil, Yaşar paketinin bende olduğunu bilmez, zavallı aranır, durur. Hemen Yaşar'ın teyzesinin evine koştum. Teyzesi:

— Ah evladım, dedi. Yaşar, bu sabah Çankırıya hareket etti.

Paketi bir güzel ambalâj yaptım. Üzerine de Yaşar'ın adresini yazdım. Bizim kâtibe:

— Çabuk şunu paket postahanesine götür, ver, dedim.

Bir saat sonra döndü.

— Verdin mi?

— Verdim.

— Makbuz nerde?

— Kem küm...

Sıkıştırınca işi anladım, meğer giderken otobüste unutmuş. Şu Yaşar çok şanssız çocuk... Otobüs İdaresine koştum. «Otobüslerde bulunan eşyalar» depo sunda arayacaksınız» dediler. Haydi oraya... «Muamelesi var, daha bir kaç gün sürer, plântona gidecek, plânton idareye gönderecek... Oooo daha bitmez öyle hemen..» dediler. Bir hafta sonra gittim. Paketin eşkâlini verdim.

— Buyrun arayın, dediler.

İskarpin tekleri, tesbih, eldiven, şapka, ibrik gibi akla gelen gelmeyen bir sürü eşya arasında üstünde Yaşar'ın adresi yazılı paketi buldum. Bu sefer kendi elcağzımla götürüp, postaheneye verdim.

Bir ay sonra Yaşar'dan şöyle bir teşekkür mektubu aldım:

«Canım kardeşim,

Gönderdiğin uskumrulara çok teşekkür ederim. Paketi açınca, içinden müthiş, berbat bir koku ile beraber bir takım kanat lanmış haşarat üstüme hücum etti. Bunu evvelâ bir suikast için yollanmış zehirli gaz bombası sandık. Sonradan uskumru kılçıklarını görünce, boğazından geçmeyip, bana da uskumru, yahut ta çiroz yolladığını anladım. Sen bizim postaların halini bilirsin kardeşim. Yazık, zahmet etmişsin, çok teşekkür ederim, ama, postadaki gecikmeden gönderdiğin balıkların kılçıklarını alabildim. Beni düsündüğüne bin teşekkür... İnan ki, yemiş kadar oldum.

Ramazan Eğle

elerinden : Karagöz

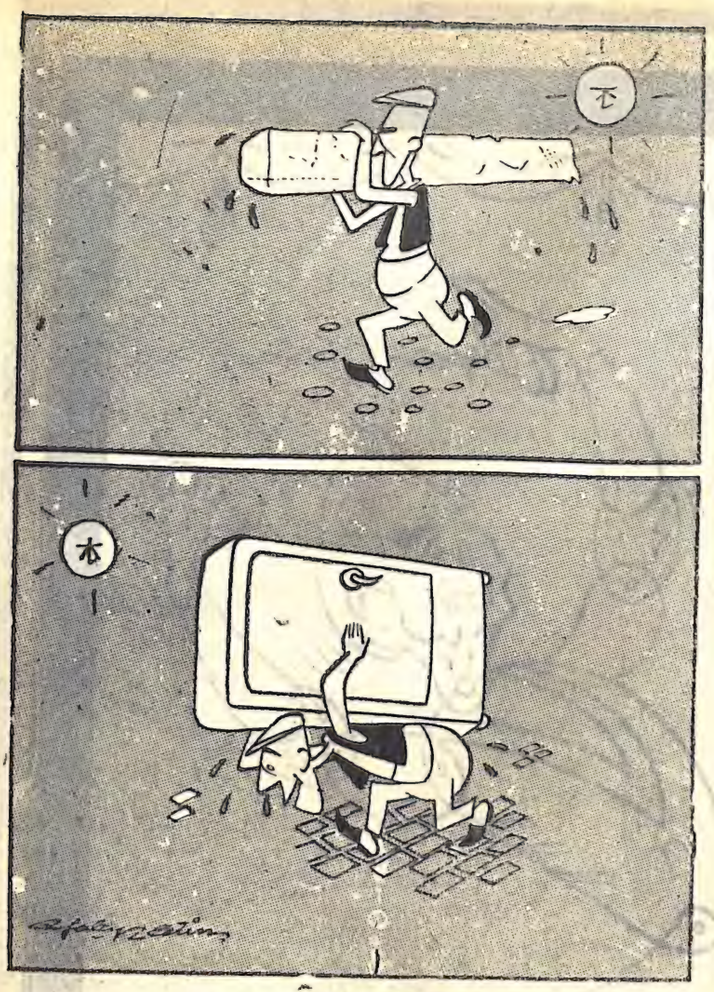

ASRİLEŞEN VATANDAŞ!.. (Yalçın Çetin)

SALAMONUN NOTU

Bir Azınlık okulunda numara kâğıtları dağıtılmıştı. Salamonun Türkçe notu yine kırıktı. Yolda Türkçe muallimine rastladı:

— Bana kirik numero vermiş siniz. Babam yine bana dövecek!

Öğretmen tashih etti:

— Beni...

— Keşke öyle olsa... Babam hiç hakli iş görmez ki!..

YAZIŞIZ!.. (Tonguç)

EŞEK name

EŞEK VE RAKI

EŞİLAYCI Fahreddin Kerim Gökay üstadımız, bir toplantıda içki aleyhinde konferans veriyordu. Hekimlikçe zararlarını sayarak, nükteler yaparak, fıkralar anlatarak sözüne devam ederken, bir aralık dinleyicilerine sordu:

— Siz söyleyiniz, bir kovaya su doldursak, birine de rakı... Bir eşeğin önüne koysak... Eşek hangisini içer?..

Kalabalık bir ağızdan cevap verdi:

— Suyuuuu!..

— Neden?

Gazeteciler arasından Doğan Nadi'nin sesi duyuldu:

— Eşşekliğinden!..

★

YAHYA KEMAL VE EŞEK

Meşhur Heccav Çerçöp Sami Yahya Kemal'i fena halde hicvetmişti. Kocaman şairimizin verdiği manzum cevapta şu mısra da vardır:

Heccâv değil, çifteli eşşeksin efendim!

★

EŞEĞİN KÜRKÜ

Kış, kıyamet, paltosuz kalan eski Divan şairi titriyerek duvar diplerinden giderken, bir de bakmış ki, besili bir eşek, kara, tipiye aldırmadan yolun ortasında tıkır tıkır yürüyor. Hazin bir iç çekişiyle şu mısraı söylemiş:

Eşek!.. Sen benden âlâsın ki, kürkün eskimek bilmez!..

★

HAKARET!

Bir gün Ahmet Haşim, dostlarından birine kızmış:

— Eşek!.. demişti.

Sonra, bir saniye durdu, düşündü, öfkesini alamamış olacak ki, Mecliste hazır bulunanlara dönerek sözüne devam etti:

— Bazı öyle insanlar vardır ki, onlara «eşek» dediğimiz zaman eşeğe tarziye vermemiz icap eder!

★

ERMENİ ZARAFETİ

Ağop Paristen gelmişti. Gezdiği, gördüğü yerleri ballandıra ballandıra anlatırken okadar coştu ki:

— Doğrusunu isterseniz Parize gitmeyen eşşektir!

Mecliste hazır bulunan Bezaz sordu:

— Ağop, senin baban Parize gitmiş miydi?..

— Hayır!..

Bezaz acı acı güldü:

— Demek zatını eşşeğlu eşşeksiniz!..

EŞEKLİK

Kıymetlerin inkâr edildiği ve eşeklerin rağbet ve itibar gördüğü bir devirde, şair şu mısra ile eşekliğe hasret çekmiştir:

Eşeklik ah, eşeklik ah, eşeklik!

Dişçide

Doktor, bekleme odasının kapısını açarak seslendi:

— Buyurun bayım.

Bülent muayenehaneye girdi.

— Sizin derdiniz nedir?

— Hiç... Diş çekilecek!

— Hayır... Katiyen öyle uyuşturmak, bayıltmak veya o çeşit başka bir şeye asla lüzum yok. Kerpeteni dişe takar, çekersiniz! Olur biter!

Diş doktoru güldü:

— Hay Allah razı olsun. Erkek bir adamsın vesselâm. Hoşuma gitti doğrusu. Buyurun bakalım, oturun.

Bülent durdu:

— Hayır canım. Benim dişim çekilecek değil... Bizim kaynananın dişi... Kendisi dışarıda bekliyor.

Eski Türk Mizahından

İsmail Safa'dan

TAHSİLİMİZİ bitirdikten sonra dost sıfatı ile tanıştığımız sıralarda bir gün Tevfik Fikret'in evinde, İsmail Safa anlatmıştı:

İsmail Safa Beyin mahallesine yeni bir komşu taşınır. Safa Bey, bu zatın, babasının dostlarından olduğunu biliyormuş. Hem de komşu. Bir ziyaret lâzım. Mevsim de ramazan. Gayet iyi bir fırsat. Şairi Maderzât (!) iftara beş dakika kala komşunun kapısını çalar. Buyrun diye karşılarlar. Başka misafirler de varmış. İftar sofrasının başına götürürler. Safa Bey sofraya oturur, ev sahibile selâmlaşır amma hiç kimseden bir güler yüz görmez. Buna o kadar ehemmiyet vermezse de, ev sahibinin, hiç âşinalık eseri göstermemesi ve kendisi ile hiç meşgul olmaması canını sıkar. Ne ettim de geldim diye içinden kendi kendisini yemeğe başlar. Ortadaki soğukluğu izâle için bir lâkırdı zemini bulmağa uğraşır. Fakat o kadar sıkılmış, sinirlenmiş ki oldukça zarif konuşan zavallı şair bir türlü bir şey bulup söyliyemez. Her geçen saniye kocaman bir taş ağırlığı ile kalbinin üzerine basmağa başlar. Çekilip gitmek te kaabil değil.

Bu azap içinde iken, ev sahibi uşaktan bir su ister. İsmail Safa Bey bunu hemen konuşma için bir fırsat olarak yakalamayı düşünür. Büyük bir nezaketle:

— Allah âfiyetler versin efendim!

Demek için ağzını açar. Fakat, aman Yarabbi, kulakları ne işitiyor? Ev sahibine bu nezâketli temennadan sonra:

— Allah akıllar versin efendim!

Demez mi? İsmail Safa Beyin, şaşırarak söylediği bu sözler, bütün sofra halkı ile beraber, ev sahibini de şaşırtır. Zavallı şair felâket içinde kendisini toplar ,mutâd zarafetini bulur ve birdenbire kararını vererek:

— Efendim, der, düşündüğümü ifade için bana yâr olmıyan bir ağzı, müsaadenizle bendeniz de nimetlerinizden mahrum bırakayım!

Bunları söyler söylemez, sofradan fırlar, etrafına bakmadan odadan ve evden kaçar.

Bu hikâyeye hem kendisi gülüyor, hem Fikretle ben kahkahalar savuruyorduk. Kim bilir o çıktıktan sonra iftar sofrasında neler konuşulmuştur!

Hüseyin Cahit Yalçın'ın (Edebî hâtıralar) ından

— Herifin dükkânı amma işliyor ha... Kapıya karınca duası mı astı acaba?..

— Hayır, «Veresiye» levhası astı!..

— Ramiz —

— Söylesene birader, senin bayan bunu ne diye tuttu?..

— Herhalde beni evde tutmak için olacak!..

— Ratip Tahir —

○

ÇIKAR

Taşralı olduğu halinden belliydi. Ama kalantordu. İstiklâl caddesinde durmuş, bakınıyordu. Gözüne kestirdiği bir adama sordu:

— Bayım, affedersin, bu yol nireye çıhar?

Adam, hemen onun koluna yapıştı:

— Gel beraber gidelim, bu yol bizim Kristal gazinosuna çıkar...

Bizim Meşhurlar

İKİ REKOR KIRILDI!

FAZIL bey, Pandeli'deydi. Pandeli malûm: Meşhur lokantacı!.. Ama, Fazıl beyi size nasıl tanıtayım?

Bankacılar için o da meçhul değildir. İş Bankasının eski müdürlerinden Fazıl bey...

Sporcular için de hâlâ meçhul sayılmaz. Gençliğinde yüzerek Boğazı geçen Fazıl bey...

Hani Sarayburnundan deniz atlamış, dört saat sonra Heybeli plâjına çıkıp solumağa başlayınca, Ermeni karısı merhametle söylenmiş:

— Zo evladım, yüzme bilmoorsun, ne deye girersin!..

İşte Fazıl bey bu!.. Galiba yakın dostları şişman Fazıl da diyorlar. Şimdi, meşhur Vehbi Koç'un umum müdürü mü, ortağı mı, hissedarı mı, öyle bir şey... Bir kazanıp bin gösterenlerden değil ki, bilesiniz. Maşallah, bin kazanıp bir bile göstermiyenlerden!

Efendim, işte bu meşhur ve meçhul Fazıl beye, geçen gün, Pandeli üstadın lokantasında rast ladık. Masanın başına şöyle enine oturmuş, Allah ne verdiyse atıştırıyordu: Etten, balıktan, börekten, tatlıdan...

Derken efendim, ertesi gün gittik, üstad yine orada değil mi?.. Masanın üstü, bir gün evvelki gibi donanmış, yine atıştırıyor...

Hafif bir şaka ile selâmı çaktık:

— Ooo, maşallah, bugün de teşrif buyuruldu demek!..

Fazıl bey, ağzındaki lokmayı şapırdatarak başını kaldırdı:

— Hayır...

Şaşırmıştık:

— Nasıl hayır?.. Siz şimdi burada değil misiniz?

— Buradayım... Buradayım ama...

Su böreğine dalarak bir kahkaha patlattı:

— Bugün gelmedim...

— Ya ne zaman geldiniz?

— Dün!.. Gelmişken bir kaç gün kalacağım!

Garsonların yüzlerine baktık, hepsi uykulu gözlerle baş salladılar...

Pandeli, tezgâhının başında, boş kadehini kaldırmış sallanıyordu:

— Rakım bitmiş olmuş olduğundan... Bana ikram etmiş olmuş olacağınız için!..

Eh, müjdeler olsun: İki Türkiye rekoru daha kırıldı!

AKBABA

DALLARI BASTI KİRAZI

Kız — Al, kirazlarımla orucunu boz!..

(Necmi Rıza)

Günün Fıkraları

DENGİ DENGİNE

Genç kız, sevdiği delikanlıya çıkışıyordu:

— Sen erkek olsan, beni babamdan isterdin...

— Allah Allah... Ayda yüz seksen lira kazandığımı utanmadan nasıl söyliyeyim?

Genç kız sinirli sinirli güldü:

— Siz erkekler öylesiniz zaten. Babam da iflâs ettiğini hâlâ anneme söyliyemiyor!

KOLAYI VAR

Hizmetçi derdi malûm. Biri:

— Ne yapacağım bilmem. dedi. Evde hizmetçi durmuyor...

— Ben kolayını buldum, diye akıl öğretti arkadaşı da. Her tabak kırıldıkça bir ay ceza veriyorum, çalıştırıyorum...

NEDEN SEÇİLMİŞ?

Baharın ilk günlerinde, İstanbulun yazlık derdi de başlar. İki genç kız konuşuyorlardı:

— Ben bu sene yine Erenköye gideceğim. Geçen sene orada plâj güzeli seçilmiştim. Sen de gelsene?

Arkadaşı dudak büktü:

— Ben öyle tenha yerlerde sıkılırım...

ONU DÜŞÜNÜYORUZ YA

Kalabalık bir toplantıdaydılar. Yaşlıca bir hamfendi:

— Nedir kaynanaların bu erkeklerden çektiği! diye dert yandı. Düşünmezler ki kaynanalar olmasa evlenemezlerdi...

Doğan Nadi atıldı:

— Bilâkis efendim, zaten evlendiğimiz için kaynanaları düşünmek aklımıza geliyor ya...

NE İSTİYECEK?

Kayınpeder namzedi, damat namzediyle hasbihalde:

— Peki ama oğlum, diyor, kızımın ileride arzularını nasıl karşılıyacaksın?

Delikanlı hemen müdafaaya geçti:

— Merak etmeyin efendim. Kızınızın istikbalde herhangi bir arzusu olmıyacak ki; dediğine göre, onun tek arzusu benmişim...

KORKU

Genç kız nişanlısını sıkıştırıyordu:

— Kuzum Allahını seversen beni babamdan istesene, ne korkuyorsun?

— Verir diye korkuyorum şekerim!

DARISI dostlar başına, dörtte bir taze ekmekle bir tabak kuru fasulyenin üstüne tahin helvasını da gövdeye indirince, ilham perilerinin taarruzuna uğradım, aldığım kalorinin tesiri geçmeden, hazır zihnim açılmış iken şöyle usturuplu bir yazı döktüreyim, dedim. Sağ elime kalemi, sol elime başımı alıp kaleme:

— Haydi düldül, yürü yavrum! Göster kendini, ucunda on papel var bunun!

Demeğe kalmadan;

— Zırrr, zırrr...

Telefon çaldı.

Atalarımız büyük lâf etmişler: «Kısmeti olmayan köpek, kurban bayramı arifesinde sılaya gidermiş...» Kırk yılın başı, ilham perisini tenhada kıstırdım, üstümüze telefon geldi.

— Zıırrr.... Zıırrr!..

— Allo... Allo!.. Burası şey gazetesi efendim!..

Telefonda sibemol, karanfil kokulu bir ses:

— Kimsiniz?

Neme lâzım... Kim olduğumu hiç söyler miyim? Olura... Belki alacaklılardan birinin daktilosudur. Sonra bir de: «Hah... tamam! Ben de seni arıyordum. Şimdi kıstırdım mı?» derse... Yooo... Vallâhi ki molduğumu söylemem!

Telefondaki karanfil kokulu ses tekrar sordu:

— Kimsiniz?

— Söyledik ya... Burası Şey gazetesi...

— Adınız ne?

— Kimi arıyorsunuz?

— Nezaketsiz, terbiyesiz, edepsiz!..

— Aradıklarımızın üçü de burada yok. Bir arkadaş Adaya yazlığa taşınmıştı. Üçü de onun misafirliğine gittiler.

Telefondaki keskin karanfil kokulu ses, baygın bir leylâk kokusuna döndü. Yumuşak, tatlı bir sesle:

— Ama, cicim, dedi, bak sonra telefonu kapatırım.

İçim ezildi, dizlerimin bağı çözüldü, olduğum yere lök gibi çöktüm:

— Benim adım mı? Benim ismim değil mi? Hımm!..

Acaba sahisini söylesem mi? Ya beni mandepsiye bastırırsa... Öyle zamanda yaşıyoruz ki, adamın isminden bile mâna çıkarır. Hakaretten mahkemeye verirler. Ne dersiniz sayın okuyucular? (Burada dört elif mikdarı ciddileştim, değil mi?) Dünya yüzünde şu kadar isim varken,, o an da hiç biri aklıma gelmeşin de kendi ismimi söyliyeyim mi?

Zaten valde merhume, bana muntazaman her saat ayarında:

— Sen ne aptalsın! Derdi de, tanmazdım.

Telefondaki ses, ismimi duyunca:

— Ben de seni arıyordum ayol, dedi, geçen haftaki yazın ne güzeldi.

— Sahi mi? Siz sanattan anlıyorsunuz. Siz dünyanın en zeki kızısınız. Çünkü o yazıyı sizden başka hiç kimse beğenmemişti. Hattâ patronun dalgınlığına geldi de, grameri bozuk olduğu, mânası da olmadığı için, Esat Mahmudun yazısı zannetti de koydu!

— A... Senin bütün yazıların güzel şekerim.

— Şakayı bırak. Eğer ciddî isen yazılarım hakkındaki bu fikrini bizim patrona da söyle. Çünkü bugünlerde beni koğmasına kıl kaldı. Can sıkıntısından nerede ise o kılı da koparacak.

— Söylerim ama, sen de ciddimisin?

— Tabiî ciddiyim. Nurettin Artam ile benden başka ciddî adam kaldı mı dünya yüzünde?

— Mademki ciddisin, gel beni annemden iste!..

— İstiiim... Dur ama, şey... Affedersiniz, ben sizi tanyamadım ki...

— Yazıklar olsun... Sesimden tanıyamadın demek ?

— Sakın beni başkası zannetmeyin...

— Ben senin gibi aptal mıyım?

Bak, orası doğru... Acaba kim bu kız yarabbim? Birdenbire ağırbaşlı bir erkek tavrı takınarak:

— Özür dilerim, af dilerim, tanıyamadım, dedim.

— Hayatında o kadar çok kadın var ki, tabiî tanıyamazsın...

Ne cevap versem, bilmem ki... Kafamı kurcalıyorum, zaten içi tamtakır, bir türlü böyle mayhoş bir ses hatırlamıyorum. Boşadığım karımın sesi deşem, açlıktan o zavallının sesi çıkmazdı ki... Hah, hatırladım. Geçen Cuma, sinema locasındaki kız... Tamam, o olacak.

— Sizi hatırladım. Sol bududunuzun otuz derece, üç dakika, sıfır sıfır saniye güney doğusunda bir ben var değil mi?

— Yazıklar olsun sana... Benimin yerini bile unutmuşsun.

— Eğer pusulayı şaşırmadımsa, bendeki topoğrafyanızda böyle gösteriyor.

Deli olacağım... Kim bu karı yahu? Hımm, aklıma geldi.

Dört sene evvel bir kere daha

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

FUTBOL ŞAKALARI

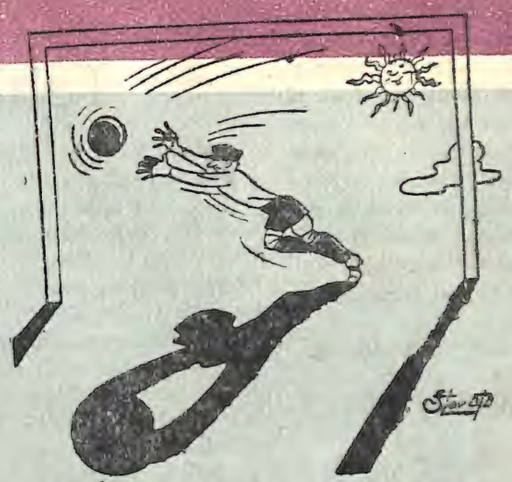

YAZISIZI..

— Bugün fevkalâdeliği üstünde yine... Bak, ne çalımlar yapıyor!..

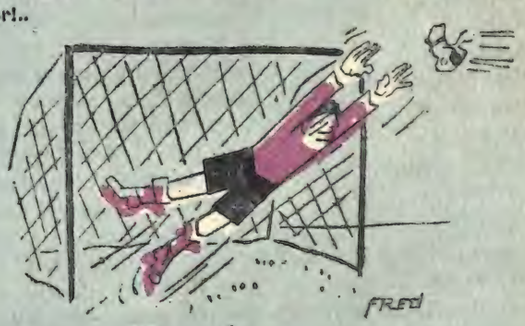

YAZISIZI..

— Dikkat et, ıslanmasın, daha yeni aldık topu!..

— Fransız —

böyle olmuştu. Telefonda bir kadınla kırıştırdık, sonra tramvay durağında bana randevu verdi. Gittim. Biz kadınla fingirdemeğe kalmadan, izbandut gibi bir heriften pestilim çıkana kadar da yak yemiştim. Meğer yanlışlık olmuş. Herif, karısını suçüstü yakalayıp boşanmak için bu numarayı yapmış. (Not: Yazının bu yanlışlık kısmı, Burhan Felek'in pazar şakalarından makaslanmıştır. Her hakkı onun olsun!)

— Ne olur bayan, isminizi lütfeder misiniz?

— Hayalindeki kadınları say bakalım.

— Rita Hayvorth... Silvana Mangano...

— Hi hiii... Başka?

— Başka, başka? Efendime söyleyim, Madam Curi, Georges Sande...

— Hi hiii...

— Başka?

— Havva anamızla, hazreti Meryem ablamız...

— Kikir kikir de kikir...

Hayatımda bukadar ahenkli bir kikirdeme, bukadar cilveli fingirdeme duymamıştım.

— Aman ne tuhafsın şekerim.

— Öyleyimdir yavrum.

Ve artık ondan sonra telefon peşrevine başladık.

— Ah canım!

— Nonoşum!

— Hayatım, bir tanem!

— Güzelim, meleğim, şekerim!

— Ye beni ye...

— Yerim seni, yerim yutarım!

— Çat!

Telefonu kapattı. Kızın kim olduğunu öğrenemedim ki, yiyeyim şunu. Kafamı iki elimin arasına alıp düşünmeğe başladım. Sonra, o zamana kadar her nerede ise, birden aklım başıma geldi. Kendi kendime:

— Eğer yenir yutulur bir şey olsaydı, onu şimdiye kadar yiyip bitirmişlerdi. Hiç ağzın sulanmasın' kimbilir ne çerçöp, ne mendebur, ne kaknem bir şeydir ki, kala kala benim gibisine kaldı.

Tekrar kalemi elime aldım. Kaç para eder. Yediklerim çoktan hazmolmuş, tesiri bitmiş, zihnim kapanmış, ilham perileri kümeslerine girmişti. Hadi bakalım kokoz dedim. kendi kendime bir daha helva parasını zor bulur da yazı yazarsın...

Ateş Sin

Bay Mehmet Özergin
Gazeteler bayii
GAZİANTEP

Mektuplarımızın cevaplarını en fazla bir hafta daha bekliyebileceğimizi üzülerek bildiririz.

Dünya Mizahından

Tehlikeli Adam

ANGELİCA Brancacci, Casa di Figlia'nın dumanlı, loş ışıklı, lâkin son derece lüks salonlarından, arkasında Pietro Vecellio olduğu halde çıkarken hazdan ürpertiler geçiriyordu. Pietro Vecellio, sinyora Brancacci'nin ermin kapını vestiyerden aldı ve kendisi de mütevazı pardösüsünü koluna attı. Genç kadının yuvarlak omuzlarına ermin kapı kendi elceğiziyle yerleştirdi. Az çok da güçlükle... Çünkü sinyora Bracacci'nin omuzları değme cover-girl'de bulunmıyacak derecede nefisti. Mat ve gergin bir cildi vardı ki, dokunan parmakları röntgene tutulmuş gibi âdeta eritiyordu.

Pietro Vecellio mermer merdivenlerde kendine geldi:

— Bir dakika sinyora, bir araba bulayım...

Gitti. Koşa koşa... Angelica bu gidişi hazla seyretti. Pietro Vecellio, kırkını aşmıştı ama, değme delikanlıya taş çıkartacak kadar atik ve tetikti. O gece, etrafını alan güzel kadınların hiçbirine aldırmadan yalnız Angelica'yla meşgul olmuştu. Onun gibi bir adam... Bir sanat tenkitçisi... Hoş Angelica'ya sanat tenkitçisinin tarihten önce yaşamış bir hayvan olup olmadığını sorsalar yine bilmezdi ya, neyse. Ama herkes, bilhassa genç kadınlar, Vecellio'nun mühim bir adam olduğunda birleşiyorlardı.

Angelica bir dakikada ancak bunları düşünebildi. Çünkü Pietri Vecellio, tam dediği kadar vakit geçince gelmişti hemen. Altında nefis bir Packard vardı. Arabadan indi. Genç kadını elinden tuttu. Büyük bir zarafetle kapıyı açıp yol verdi. Kendi de geçti, yanına oturdu. Angelica şoföre adresini verdi. Milano'nun tâ öbür ucunda, beş katlı bir apartımanın üçüncü katında oturuyordu. Pietro Vecellio buna ayrıca memnun oldu. Çünkü arabada, güzel sinyoraya daha yakın oturmak imkânını bulacaktı.

Bir müddet sessiz sedasız gittiler. Sonra suvaredekilerden bahsettiler. Pietro gayet çekingen davranıyordu. Angelica da buna fena halde sinirlenmekteydi. Düşünün bir kere beş dakika geçmişti de yola çıkalı, daha kadının kullandığı rujun tadına bile bakmamıştı adam. Bundan daha büyük saygısızlık olur muydu hiç?

Via Castro'dan Plazza di Tornedo'ya gelirken nihayet adamın da aklı başına gelir gibi oldu ve sinyoranın yumuşak, hârikulâde lezzetli ellerini avuçları arasına alıp ona Dante'nin İnferno'sundan ölmez bir mısra söyledi. Arkasından da:

— Affedersiniz sinyora, dedi, saygısızlıktır bu benim yaptığım...

Angelica içinden: «tabii ya, hangi kadın olsa, bu derece kayıtsızlığı affetmez» diye düşünürken adam devam etti:

— Sizin cildinize temas etmek benim için eşsiz bir zevk. Lâkin saygısızlıktır bunu yapmam...

Mukaddemeye biraz dolaşık yoldan girmişti. Onun için, daha maksadını açıklıyamadan otomobil kadının apartımanının önüne geldi, dayandı. Bunun üzerine nazik kavalye hemen arabadan atlayıp kapıyı açtı. Yağmur çiselemeğe başlamıştı. Pardösüsünü sırtına geçirdi. Angelica'yla birlikte apartımanın beş ayak merdivenini çıktı:

— Gidiyor musunuz? Ayrılıyor muyuz? Rica ederim. Halbuki size öyle söyliyecek şeylerim vardı ki benim... Ne olur, beş dakika beni dinleyin...

Sinyora Angelica di Bracacci bir an düşündü. Gecenin bu saatinde, çapkınlığiyle nam salmış bir adamı evine almak... Hadi neyse, ama fena halde yorgundu, uykusu vardı. Bir an önce defolması daha münasipti. Onun için:

— Bırakın şimdi bunları, dedi. Başka bir gün lütfen gelirsiniz, konuşuruz...

— Yok, ille bu akşam konuşalım. Beş dakikacık kalırım, emin olun. Sizi fazla rahatsız etmem. Bir terbiyesizlik yapmam...

— Estağfurullah. Onu demek istemedim. Ama sahiden imkânsız. Çok yorgunum...

— Ne olur Angelica... Bu akşam derdimi anlatamazsam bir daha hiç söyliyemem...

Angelica anahtarını çıkardı. Apartımanın dış kapısını açtı. Sonra, Pietro'nun, arkasından girmesine fırsat bırakmadan, birdenbire içeri dalıp kapıyı sert çe kapadı. İçine bir korku girmişti şimdi. Tuhaf bir macera korkusu. Pietro zile basmıştı. Angelica hemen kapıcıya seslendi:

— Kuzum Allahaşkına ,peşime bir adam düştü, sakın kapıyı açma, açarsan içeri girer, başımıza dert olur... e mi?

Sonra asansöre binip kendi dairesine çıktı. Soyundu acele. Aşağıya kulak verdi. Zil hâlâ uzun uzun çalıyordu. Yattı. Pişman olmamış değildi bir bakıma. Ne olurdu sanki? Salonda beş dakika oturup gitseydi zavallı Pietro Vecellio? Ne olurdu?

Nerdeyse uykuya dalacaktı. Sessizlikte, kapının zilinin yine uzun uzun inlediğini duydu. «Allah vere de kapıcı açmasa» diye düşüne düşüne daldı.

Ertesi sabah, çıkarken kapıcıyla karşılaşınca, Angelica, gayri ihtiyari sordu:

— Kuzum Andrea, o haydut herif çok çaldı mı kapıyı akşam?

İhtiyar Andrea hiddetle başını salladı:

— Tam üç saat...

— Ne diyorsun? Ne yaptın?

— Ne yapacağım, kalkıp açtım...

— Ne? Açtın mı?

— Açtım ama ,korkacak bir şey yoktu sinyora... Adamın pardösüsü kapıya sıkışmış, onun için çalıp duruyormuş kapıyı...

— *NERO* —

— Sana söyliyeceklerim var. Şöyle tenha bir yer bulsak da başbaşa konuşsak!..

— Fransız —

Jigolo TEVFİK

Yazan: A. ERTEGÜL — Akbabanın Romanı: 13

Tevfik adamın yanına yaklaştı:

— Seninle konuşmak istiyorum.

Detektif hayretle başını iki yana salladı:

— Fakat ben sizi tanımıyorum ki... Benimle ne konuşabilirsiniz?...

— Hadi yürü...

Tevfik, adamın kolundan tutup, loş bir köşeye çekti. Detektif beyhude yere kendini kurtarmaya çalıştı.

— Bunun mânâsını lütfen izah eder misiniz?...

— Patlamadın ya, be adam? Madem beni tanımıyorsun, o halde neden bir türlü peşimi bırakmıyorsun?

— Ne demek istiyorsunuz, hâlâ inaıylmadım.

O anda Tevfik, bu adamın polis olmadığını farketti. Zira aksi takdirde, adam gürültü çıkarmamak için hemen hüviyetini çıkardı.

— Hususî detektifsin değil mi?...

— Evet, yalvarırım beni rahat bırakın.

— Peki kimin hesabına çalışıyorsun?

— Sevgiliniz Semihanın hesabına. Ne olur, bırakın beni. Zavallının biriyim ben...

Tevfik, birden bütün vücudunun kin ve nefretten kaskatı kesildiğini hissetti:

— Ah, seni gidi domuz seni... Boynunu koparmalı ki aklın başına gelsin.

— Polise şikâyet ederim, hapise tıkarlar.

— Hiç bir şey yapamazsın.

Artık bu zavallıyla daha fazla meşgul olmanın mânâsı yoktu... Asıl kabahatliyi bulup onun canına okumalıydı.

Geri dönüp, Sunanın yanına yaklaştı. Kızcağızın gözleri korkudan büyümüş, bir kat daha güzelleşmişti.

— Ne oldu Tevfik?... Meraktan az kalsın ölecektim... Aman başına bir şey gelmesin de.

— Sonra anlatırım. Sen üzülme. Yalnız burada daha fazla durmayalım.

Kolkola girip, geniş caddede yürümeye başladılar. Tevifk, bütün hikâyeyi başından sonuna kadar teferruatıyla anlattı.

Suna, dalmıştı. Sanki Tevfiğin sözlerini duymuyordu...

Bir mahallebiciye girdiler. Genç kızın canı soğuk bir şeyler içmek istiyordu. Birer limonata getirttiler.

Bir aralık, Suna limonata bardağını masaya bırakarak gayet ciddî bir tavırla konuştu:

— Dinle, Tevfik, sana bazı şeyler söylemek istiyorum. Sendenh erhangi bir talepte bulunacak değilim. İşi tamamen sana bırakıyorum. Yalnız bilmen gereken bir mesele var. Seni seviyorum. Gerçi çok mantıksız bir şey ama ne yapayım?... Hakikat bundan ibaret... Daima arzuladığın şekilde hareket etmeye hazırım. Düşüncelerini bana söyle de ben de durumumu ona göre âyarlıyayım.

Tevfik, kıza cevap vermeden önce bir saniye düşündü. Ne yapacağını kendisi de bilmiyordu ki... Henüz mahiyetini anlıyamadığı bir takım hisler onu sürükleyip götürüyordu.

Nihayet, Sunanın yüzüne bakmadan konuştu:

— Ben de seni seviyorum. Hem bütün o çirkeflerden de kendimi kurtarmak niyetindeyim. Evvelâ halledilecek bir iki mesele var. Ondan sonra da, artık nerede olursa olsun istikbâl bizimdir.

Sunanın biraz evvelki düşünceli hâli birden kaybolmuştu. Gülümsiyerek, Tevfiğin elini tuttu:

— Peki, şimdilik bu kadarı kâfi. Teferruatın icabına ilerde bakarız. Zaten ben de vaziyeti nesasını öğrenmek istiyordum. Sen arzu etmedikçe bir daha bahsini açmam.

— Çok güzel...

Tevfik böyle dedikten sonra saatine bakıp, garsonu çağırdı ve hesabı ödedi.

★

Sunanın oteline gitmek üzere taksiye bindikleri zaman genç kız sordu:

— Niçin çabuk kalktık?... Beni otele götürmek de nereden icabetti?...

— Affedersin, bir işim var da...

— Mahallebicide ne dediğimi hatırlıyor musun?

— Evet, fakat bu işi bitirmeliyim. Hususi bir rica... Haklısın, fakat bu son olacaktır. Vaadediyorum.

— Sen ne esrarengiz bir adamsın...

— Bu işden kimseye bahsetmiyeceğime dair söz verdim. Aslında meseleyi ben de iyice bilmiyorum ya...

— Peki, öyleyse bilmediğin şeyi nasıl yapacaksın?...

— Oraya gidince direktif verecekler.

— Orası neresi, öğrenebilir miyim?...

— Affedersin, şekerim, fakat maalesef anlatamam. Bu bahsi kapayalım artık.

— Peki yalnız, söz ver, başına birdert gelirse haberdar edeceksin...

— Söz.

Otomobil, otele yaklaşıyordu. Tevfik, kızın arzulu dudaklarına baktı. Daha fazla dayanamayacaktı. Sunayı kolları araasına alıp uzun uzun öptü. Bu buse evvelkilerine hiç benzemiyordu. Aşkın bşlangıcını müjdeleyen buseydi... Tevfik, ilk defa, kızın vücuduna hafifçe dokunmak ihtiyacını hissetti.

Suna, dudaklarını Tevfikten kurtarır kurtarmaz hafif bir sesle:

— Nihayet cesaretlendin, dedi. Geri dönünce gene beni böyle öpecek misin?...

— Hem de ne kadar çok... Belki dudaklarını hij kurtaramıyacaksın...

— Bana karşı neden... Neden bu kadar nazik davranıyorsun?...

— Bunun üzerine biraz düşüneyim. Geri dönünce söylerim.

— Beni kollarının arasında sımsıkı tutmanı istiyorum.

— Böyle giderse ben hiç iş yapamam. Hadi bakalım, şimdi atla arabadan.

— Peki. Yakında görüşürüz değil mi?...

— Tabiî.

★

Tevfik, gene tehlikeli işlere burnunu sokmuştu. Andon, bir türlü yakasını bırakmıyordu ki... İşte bu sefer de tehlikeli bir evrakı Ankaraya götürüp, şebekenin adamlarına vermesi lâzımdı. Onlardan alacağı kâğıtları da Andona bırakacaktı.

Ankarada vaziyet hiç de iyi değildi. Andonun, yakayı ele vermesi artık bir gün meselesiydi. Tevfik içinden bir daha şebekeyle çalışmamaya yemin ederek, son vazifesini de yaptı ve İstanbula döndü.

Sabahleyin erkenden otobüsle şehre varmıştı. Doğru Sunanın oteline gitti, ve kapıdan yukarıya telefon etti:

— Saat daha çok erken ama hemen aşağı iner misin?... Seni çok özledim.

Artık Tevfik, Sunadan başka bir şey düşünmüyordu ve düşünemezdi de...

— Peki, derhal giyinip geliyorum.

(Arkası var)

Dünya Karikatürleri

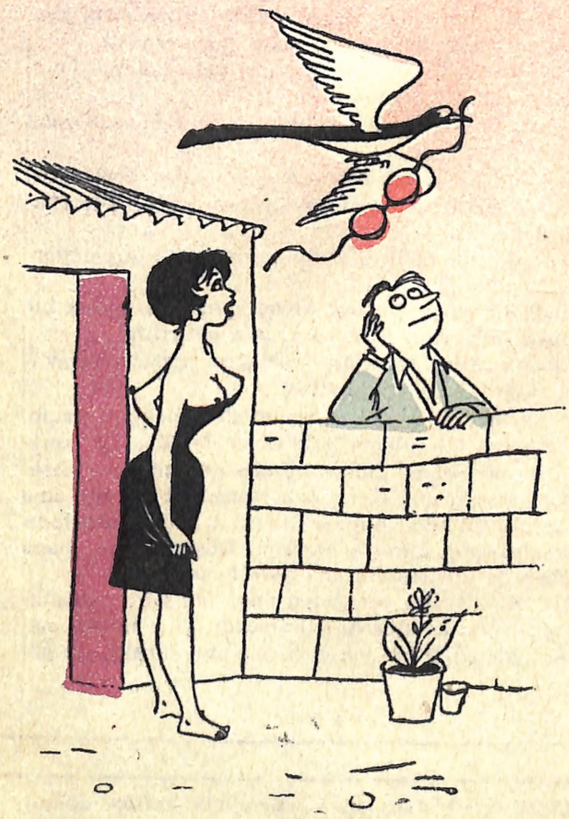

— Kuşların yuva yapma mevsimi!..
— Fransız —

— Haydi şekerim, kalk artık... Bir saate kadar nikâh dairesinde bulunmamız lâzım!..
— Fransız —

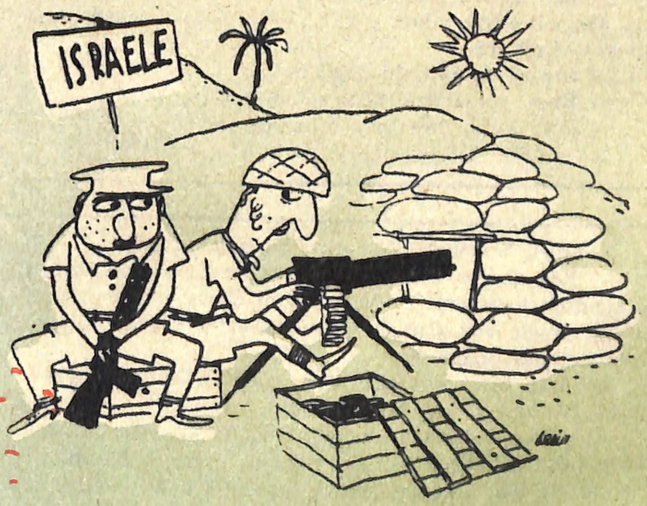

MEV'UT TOPRAK:
— Bu, bize Allahın değil, müttefiklerin vadettiği topraki..
— İtalyan —

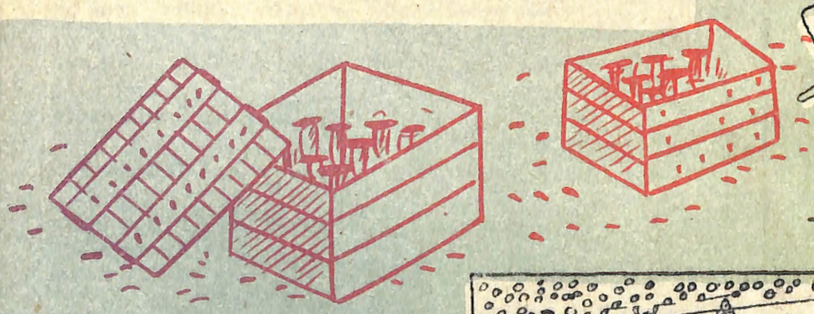

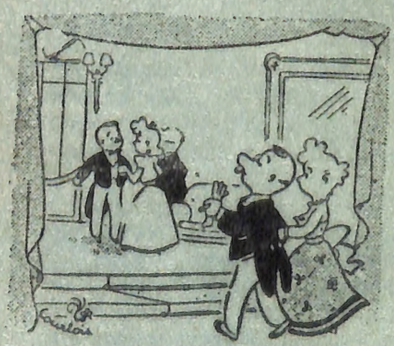

— Çok asil bir ailenin kızıdır: Büyük annesi, başvekilin metresi imiş!..
— Fransız —

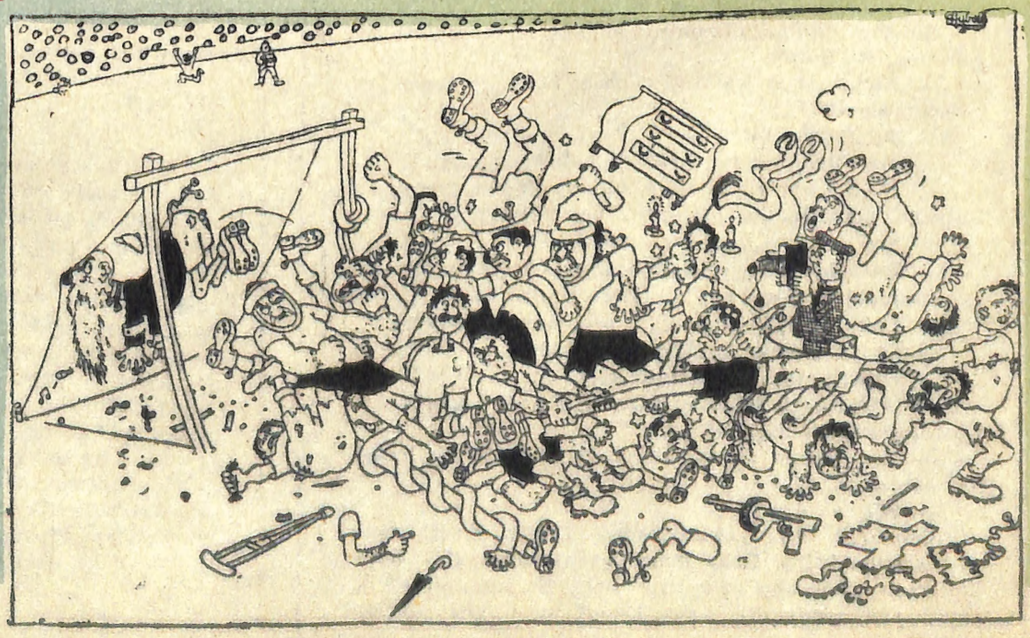

— Takımımız altı sıfır galipi..
— Fransız —

Perşembe büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sefer: Leylâklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filmlerinde oynuyor

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

«PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PURO'dan gaşmayınız.

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

BOL KÖPÜKLÜ NEFİS KOKULU

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik ediniz.

PURO

TUVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

4-36

NAKLİYAT SİGORTALARI EMİRLERİNİZİ BEKLERLERKEN,

"Acaba mallarım salimen, yerlerine varacaklarmı,, diye üzülüp, kendinizi, CANLI BİR İSTİFHAM haline sokmayın

Türkiye İş Bankası

1954

Yılı İkramiye Plânı:

1.500.000 Lira

Bahçeli 30 Ev

1 Temmuz Çekilişi
Bahçeli 4 Ev

25 Ağustos Çekilişi
Bahçeli 6 Ev

Çeşitli Para İkramiyeleri

Hesabınızda daima en az 150 lira bulundurunuz

Denizcilik Bankası

T. A. O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Taksit parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor, demektir

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

— Vallahi billâhi idare meclisi toplantısından geliyorum karıcığım!...